

Kutatómunkám során a Bükkalja miocén korú piroklasztit képződményeinek egy eddig nem vizsgált feltárásával foglalkoztam, amely Andornaktálya keleti szomszédságában helyezkedik el. Az ún. Rózsa utcai feltárásokon részletes terepi alapú vulkanosedimentológiai és száraz szitálással, valamint lézerdiffrakciós elemzésekkel megvalósult granulometriai vizsgálatokat végeztem, melynek célja a rétegsort létrehozó vulkáni események rekonstruálása és jellegének megállapítása volt. A körülbelül 15 méter vastagságú rétegszelvényt – melyet 7 feltárásban vizsgáltam részletesen – a hiátusok, valamint a terepen meghatározott két őstalaj miatt 4 egyégre (I-IV) osztottam.

A legfelső, IV egységet részletesebb vizsgálatoknak vetettem alá, és a terepi, valamint laboratóriumi vizsgálatok eredményeként két (A, B) alegységre osztottam azt. Az A alegységet 1-30 cm vastagságú, jól osztályozott ($\sigma\phi = 1-2$), jellemzően konstans vastagságú, piroklaszt hullás során létrejött tufa és lapillikó rétegek alkotják. A B alegységet egy rosszul osztályozott, rétegzetlen lapillikó alkotja, benne horzsaköbökkel, gázszegregációs csatornákkal és elszenesedett növénymaradványok után maradt üregekkel. Ezek miatt a bélyegek miatt valószínűsíthető az üledéket létrehozó piroklaszt sűrűség-ár alacsony hőmérséklete és a kitörés freatomagmás jellege – ebben a szakaszban. Az IV. egység korrelálható a BIRÓ, T. et al. (2020) által leírt, Tibolddarócon és Bogácson megtalálható Jató tagozat anyagával, ami további segítséget nyújt a kitörés jellegének – azaz kezdetben hullott anyagokat létrehozó, majd a freatomagmás hatás megjelenésével a kitörési oszlop összeomlásából származó piroklaszt sűrűség-ár üledék lerakódásával járó eseménysorozat – megállapításához. Az általam felvett IV/A alegység rétegeiből kapott szemcseméret-eloszlási adatok gyakorlatilag megegyeznek a korábban 10, illetve 18 km-re, keleti irányban elhelyezkedő kibukkanások adataival. Ugyanakkor, a B alegységben megjelenő rétegzetlen ignimbrít jóval nagyobb maximális horzsakömmérettel és vastagsággal jellemezhető, mint a keletebbi kibukkanások záróignimbrítje. Ezen megfigyeléseim lehetőséget adnak – az anyag oldalirányú elterjedésének és vastagság-, valamint fácies-változásának ismeretében – a kitörési központ nyugati irányú feltételezésére, ami megerősíti a korábbi geokémiai alapokon nyugvó kvalitatív forrásterület-rekonstrukciót (LUKÁCS, R. et al. 2018).